

CHEMAREA DOMNULUI

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii -*

Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, ne cheamă pe toți la Cina Sa cea mare, la ospățul credinței. Să nu ne împotrivim nici unul, căci Sfânta Biserică ne hrănește din învățătura drepte credințe. Ne cheamă Domnul la ospățul pocăinței, la masa mântuirii. De aceea, să nu amânăm pocăința, spovedania, grija pentru suflet, rugăciunea, milostenia, Sfânta Împărtășanie, că în ceasul în care nu gândim, Fiul Omului va veni. Ne cheamă Iisus Hristos la ospățul Sfintei Liturghii. Să mergem duminica și la marile sărbători cu toții la biserică. Să nu punem motive că „ne-am cumpărat țarine”, adică griji pământești, că „ne-am cumpărat cincii perechi de boi”, adică ne-am robit de patimi cele cincii simțiri, și că „ne-am luat femeie”, adică ne-am dat la beții și desfrânări și de aceea nu putem veni la ospățul Sfintei Liturghii să ospătam împreună cu Mântuitorul Hristos, cu Maica Domnului și cu toți sfinții din cer. Să participăm cât mai mulți la slujbele bisericii, la Sfânta Liturghie. Iisus Hristos din cer se jertfește pe Sfânta Masa,

sfinții și îngerii din cer cântă cu noi în Biserică, Mântuitorul ospătează cu noi și ne hrănește cu scumpul Său Trup și scumpul Său Sânge. Dar mulți dintre fiii Bisericii stau acasă, se duc la beții, merg la petreceri imorale, la tot felul de păcate și ospătează cu necredincioșii, cu bețivii și cu slugile întunerului. Vai de cei care lipsesc duminica și în sărbători fără motiv binecuvântat de la Biserică, de la cina cea mare a Sfintei Liturghii, căci cină mai mare ca jertfa liturgică și Sfânta Împărtășanie și citirea sfintelor cărți nu este alta pe pământ! Ajunge o săptămână de lucru și de osteneală pentru trup. Să participăm măcar o zi pe săptămână, duminica, în Biserică Domnului la Sfânta Liturghie. Destul ne ostenim pentru trup, să ne ostenim acum și pentru suflet, că în curând vom pleca la judecata cea mare să dăm socoteală pentru toate. Să lăsăm dar tot păcatul și să ne pocăim de păcatele noastre. Să ne rugăm mai mult și să mergem la Biserică, la cina cea mare a Mântuitorului Hristos. De vom face așa, și pe pământ vom fi fericiți și mulțumiți, și în cer cu îngerii, cu sfinții și cu Însuși Hristos vom cina în vecii vecilor. Dacă ne-am trezi până mai avem vreme să auzim glasul acestei trâmbițe, adică al mustrării conștiinței noastre și dacă acest glas al lui Dumnezeu care ne cheamă la pocăință și la părăsirea păcatelor, nu l-am trece cu vederea, ce mare fericire am avea și în veacul de acum și în cel viitor! Acest glas al lui Dumnezeu este conștiința noastră, este trâmbița cea tainică și sfântă care călătorește cu noi în viața de aici, și ne cheamă dinăuntru spre a ne trezi și îndrepta. Slavă Ție, Doamne!

Dar din dar se face raiul

Ideea de dar, de a face daruri cuiva nu este străină poporului nostru. Noi, românii, suntem socotiți, un popor care este creștin prin definiție, prin naștere și avem în sânge ospitalitatea și calitatea de a face daruri. A face daruri înseamnă a lua din ceea ce este al tău și a da celuilalt, a face celuilalt o bucurie. Una dintre calitățile care a caracterizat viața românilor dintotdeauna și se vorbește foarte des și pronunțat, este ospitalitatea românească. Astăzi această calitate a românului, dărnicia, este foarte rară. Se fac daruri mai rar, deși în tradiția românească se spune că „Dar din dar se face raiul”. Este un adevăr în această zicală, pentru că noi credem că dobândim împărăția cerurilor și viața veșnică prin credința noastră în săvârșirea faptelor bune care înseamnă practic să dăruim, adică exercitarea virtuții milosteniei. Cei care au legătură cu biserica se mai gândesc să mai facă daruri, având în vedere învățătura Bisericii care spune că nu neputem mântui decât prin săvârșirea faptelor bune, adică a darurilor făcute semenilor. Astăzi suntem înconjurați de persoane care nu numai că nu ne fac daruri, dar ar fi în stare să ne ia și ceea ce mai avem noi. Este o situație neplăcută, aproape jalnică. Omul a devenit tot mai egoist, se referă numai la interesele sale personale, oricât de bogat și de avut ar fi, mai rar își deschide punga sau mâna pentru a da și celui care nu are. Atunci când facem daruri trebuie să știm cui îi dăm, cum spune Scriptura și literatura creștină din primele secole ale Bisericii: „ca să cunoști cui faci milostenie, trebuie să transpire milostenia în mâna ta”. Deci nu o dăm oricui, pentru că întâlnim pe la toate colțurile de stradă oameni care nu au nevoie de darurile noastre, ci sunt impostori sau înșelători. Darul este redus astăzi la un fel de obligație față de cel care ți-a făcut un bine, e un fel de răsplată față de binele săvârșit, iar acestea abia dacă le facem și în astfel de situații. Darul este mai mult pentru a căpăta o influență sau un serviciu, un bine, dar nicidecum nu mai este acea dorință firească a omului de a dăruia din ceea ce avem, în mod gratuit. Într-o lume în care neajunsurile și suferința este atât de intensă să ne gândim că nu există bucurie mai mare pentru un om decât atunci când primește un dar. Indiferent de darul oferit. Când vezi că cineva s-a gândit la tine, te simți fericit. Aceasta dezvoltă comuniunea între noi. Prin educația pe care o facem în școală și la biserică ne putem și trebuie să ne întoarcem acolo de unde ne-am depărtat. Se oferă daruri și la Sfânta Liturghie. Oferim darurile aduse la Sfânta Jertfă pentru ca ele să ne fie date înapoi ca împărtășanie tot sub formă de dar. Darul nostru se transformă în dar pe care Biserica ni-l întoarce sfințit. Noi, credincioșii trebuie să învățăm că darurile noastre nu sunt zadarnice, că ele se înscriu în cartea vieții pentru zestrea cu care vom intra în viața veșnică. Amin.

MOȘTENIREA PĂCATELOR

- Duminica Sfinților Strămoși -

Fiecare om se trage dintr-o familie, iar mai multe familii apropiate ca grad de rudenie formează un neam. Fiecare neam are un arbore genealogic. Acest arbore genealogic diferă de la neam la neam. După cum un arbore este sănătos și dă naștere altor ramuri sănătoase, dezvoltându-se foarte frumos, tot astfel se întâmplă și într-un neam care este credincios, cu frica lui Dumnezeu și naște alte ramuri sănătoase și credincioase, dezvoltând foarte frumos, în mod normal, acel arbore genealogic. Observăm la unii arbori cum începe să le apară câte o ramură uscată, după aceea altele și altele, încet, încet, iar la un moment dat, o mare parte din acel arbore s-a uscat. Apoi, la scurt timp, el se usucă definitiv, deoarece nu l-a îngrijit nimeni. Asemenea analogie putem să o raportăm la diferite neamuri de oameni care sunt necredincioși. Părinții nu transmit copiilor păcatele personale, ci înclinațiile spre patimi. În acest sens, Sfântul Paisie Velicikovski mărturisește: „*Diavolii sunt ocupați tot timpul cu noi; sunt ca niște paznici, care ne urmăresc înclinațiile și dorințele. Dacă observă vreo înclinație la noi, ne îndeamnă spre patima corespunzătoare ei, aruncându-ne plase ca să ne prindă cât mai strâns. Nu trebuie să fim chinuți de gândul că avem parte de o moștenire grea. Chiar dacă în om ar exista vreo moștenire păcătoasă, ea nu poate rezista în fața harului lui Dumnezeu*”. Păcatul netratat macină și roade în toți membrii familiei. O bună parte din acei oameni nu-și dau seama de acel lucru și se trezesc după ani și ani, după generații peste generații că „*li s-a cam pierdut neamul*”, cum se spune în popor, adică păcatul moștenit în familie și netratat cu Tainele Bisericii a făcut ravagii. Cei ce sunt căsătoriți și au copii, trebuie neapărat să se spovedească, să se curețe de păcate pentru a nu se transmite copiilor lor. Să aibă conștiința împăcată că fiii lor nu suferă pentru păcatele părintești. Observăm cum foarte mulți copii se nasc bolnavi. În cele mai multe cazuri copiii se nasc bolnavi datorită păcatelor părinților, care nu le-au spovedit și n-au primit dezlegare de ele. Un om păcătos care nu se spovedește, nu ține rânduielile bisericești: post, rugăciune și îl prinde sfârșitul vieții în acea stare păcătoasă, este o ramură uscată la arborele genealogic al neamului său. Cel mai important remediu pentru vindecarea arborelui este în special Sfânta Spovedanie, deoarece aici sunt: curățirea, tratamentul și vindecarea. Fiecare generație moștenește de la toate cele dinainte caracteristici ale minții, inimii, voinței, particularități ale corpului, probleme rezolvate și nerezolvate. Dacă părinții au rezolvat în ei înșiși o anumită problemă, ei le transmit copiilor o natură umană mai șlefuită. Dacă ei nu vor fi în stare să o rezolve, generația următoare se va lovi de ea, mai devreme sau mai târziu. Primim uneori și particularități negative, iar atunci, ceea ce vom face în viață depinde doar de noi și de modul în care îl primim pe Dumnezeu. Dacă ar exista în om o moștenire păcătoasă, aceasta nu poate rezista în fața harului lui Dumnezeu, care pe cele neputincioase le vindecă și pe cele lipsă le împlinește. Amin.

SFÂNTUL CUVIOS DANIIL SIHASTRUL

Contemporan cu Binecredinciosul voievod Ștefan cel Mare și Sfânt (1457-1504), Daniil Sihastrul s-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Rădăuți, primind la botez numele Dumitru. La vârsta de 16 ani, a fost călugărit cu numele David la Mănăstirea „Sfântul Nicolae” din Rădăuți. După un timp, s-a retras la Mănăstirea „Sfântul Laurențiu” de lângă satul Vicovu de Sus. Simțind nevoia de mai multă liniște, a îmbrăcat schima cea mare, primind numele de schimnic de Daniil și s-a retras într-o zonă împădurită și greu accesibilă de pe valea pârâului Vițau în apropierea actualei localități Putna. Acolo a găsit o stâncă în care a dăltuit un paraclis. Se mai văd și azi pronaosul, naosul și altarul, iar dedesubt o încăpere, săpată tot în piatră, care îi slujea drept chilie. Aici a venit Ștefan cel Mare în anul 1451, după uciderea tatălui său Bogdan al II-lea, la Reuseni, pustnicul Daniil proorocind că în curând va deveni domnitor al Moldovei, ceea ce s-a și întâmplat în anul 1457. Tot la îndemnul lui Daniil Sihastrul, Ștefan cel Mare construiește Mănăstirea Putna în anul 1466. După sfințirea, în anul 1470, a acestui lăcaș, se retrage la Voroneț, pe malul pârâului Voroneț, sub stânca Șoimului, unde își continuă viața monahală. La Voroneț îl vizitează din nou Ștefan cel Mare, după înfrângerea de la Războieni din anul 1476, cerându-i sfatul. Daniil Sihastrul l-a sfătuit să continue luptele cu turcii, prevăzând că va birui, ceea ce s-a și întâmplat. În amintirea acestei victorii, în anul 1488 domnitorul a construit Mănăstirea Voroneț. După sfințirea mănăstirii, Daniil se mută de la chilie în mănăstire. Aici își petrece ultima parte a vieții, fiind ales ca egumen al mănăstirii. A trecut la cele veșnice în anul 1496 și a fost înmormântat în biserica Mănăstirii Voroneț. Pe piatra de mormânt care s-a făcut la dorința lui Ștefan cel Mare stă scris: „*Acesta este mormântul părintelui nostru David, schimonahul Daniil*”. Sfântul cuvios Daniil Sihastrul a fost la originea unei mișcări isihaste în nordul Moldovei, având mulți ucenici în pădurile din preajma Voronețului, precum și la schiturile și mănăstirile din zonă. El l-a încurajat pe Ștefan cel Mare să lupte pentru apărarea creștinătății și să construiască lăcașuri sfinte (la îndemnul lui a fost construită Mănăstirea Putna). A fost considerat sfânt încă din timpul vieții, vindecând pe cei bolnavi, alungând demonii și alinând suferințele. El a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română în anul 1992, cu numele de „*Sf. Cuvios Daniil Sihastrul*” și ziua de prăznuire a fost stabilită la 18 decembrie, după ziua Sf. proroc Daniel.

